

1

Alle ruiten in onze auto zijn beslagen. Alleen boven het stuur is er nog een smalle dampvrije strook waardoor mijn vader met half dichtgeknepen ogen tuurt. Als je het mij vraagt, is mijn vader dringend aan een bril toe. Hij omknelt zijn stuurwiel zo krampachtig dat zijn kneukels er wit van zien.

Ik ben vandaag de binnenruitenwisser van dienst. Om de haverklap moet ik de voorruit met een doek schoonwrijven. Best gevaarlijk, maar er zit niets anders op. De ventilatoren van de airco zijn al maanden stuk.

Een nieuwe airco en de aanschaf van een bril: het zou bovenaan vaders todo-lijstje moeten staan.

We zijn al een poosje van huis weg. Ik vermoed dat we al in de buurt van de school zijn, al is dat niet makkelijk in te schatten met die beslagen ruiten en dat slakkengangetje van ons. Met de mouw van mijn jas veeg ik de zijruit droog. Daar schuift de schoolparking voorbij. Verderop, achter het gesloten hek, ligt het schoolplein. De parking en het plein zijn verlaten en troosteloos. Op dit ontegelijke uur ligt iedereen nog te maffen. Alleen wie zoals ik op klasuitwisseling vertrekt, is al op. Onze trein vertrekt over een

tiental minuten. We laten de parking, het schoolplein en de gebouwen achter ons en rijden verder richting markt. Over een paar honderd meter moeten we rechtsaf, de Stationsstraat in. Ik ben blij dat we al zo ver zijn.

‘Margot, we kunnen nog altijd naar huis terug...’

Verdorie. Hij kan het niet laten. Geloof mijn vader nu echt dat hij me op het nippertje nog tot andere gedachten kan brengen? *No way!* Of hij het nu leuk vindt of niet, ik wil en zal met mijn klas meegaan.

Vorige maand nog ben ik speciaal voor hem een hele week van school weggebleven. *Griep. Kan de woonst niet verlaten*, stond er op mijn laatste doktersbriefje. Wat een leugen! In werkelijkheid heb ik de godganse dag niets anders gedaan dan gewroet in de serres. Ik heb veldsla gesneden, gewassen en gewogen, prei gezaaid, aardappelen gepoot. Niet slecht voor een zieke. Al zou je er op de duur wel ziek van worden. Na vijf dagen kon ik geen pap meer zeggen. Als ik nu thuisblijf, is het zeker en vast weer om bij te springen. Sinds Kevin er niet meer is, moet ik steeds vaker zijn rol overnemen.

‘Ze kunnen je toch niet verplichten om te gaan? Waarom kun je niet gewoon thuisblijven?’

Mijn vader verandert van toon en tactiek. Geen lieve, zachte woordjes meer, maar een klaagzang, met een somber, van verdriet vertrokken gezicht erbij. Ik besef dat het maar een pose is, een lokkertje om me thuis te houden.

Voor een keer wil ik er niet van weten.

Trouwens, ik heb het hem al een paar keer gezegd: ze kunnen me op school wel verplichten om mee te gaan. De uitwisseling valt op gewone lesdagen. Wie niet meegaat, spijbelt. Na het project kun je daarvoor een week schorsing aan je broek krijgen. Gevolg: nul voor alle testen tijdens die schorsingsdagen. Dat heeft Decrue, onze begeleider en leraar Frans, klaar en duidelijk gesteld. Met mijn toch al slechte punten hou ik me beter aan de regels.

Niet iedereen gelooft Decrue. Mijn beste vriendin, Merel, denkt dat het allemaal zo’n vaart niet zal lopen. Toegegeven, een volle schorsingsweek lijkt een overdreven straf. Maar ik ben er zeker van dat Decrue geen bluffpoker speelt. Daarvoor is de uitwisseling net iets te veel zijn paradepaardje. Vorig jaar heeft hij het hele project zowat in zijn eentje uit de grond gestampt en sindsdien loopt hij er behoorlijk mee te pronken. *Verruiming van de horizon. Realisering van vakgebonden en vakoverschrijdende eindtermen. Contact met authentieke native speakers.* Met dat soort ronkende woorden pakt hij maar al te graag uit: op de website van onze school, tijdens de infoavond voor ouders, in de lokale pers... Je kunt ervan op aan dat hij elke afwezigheid onder de loep zal nemen. Wie met valse doktersbriefjes zwaait, is gezien. Nee, ik neem liever geen risico’s.

Waarom zou ik trouwens tegen de uitwisseling moeten opzien? Volgens de vierdejaars valt alles prima mee. Vorig

jaar waren zij de proefkonijnen. Met een bang hartje trokken ze voor de eerste keer naar het Institut Saint-Sauveur in Marche. Het werd de tofste ervaring van het hele jaar. ‘Onzin,’ countert mijn vader. ‘Achteraf onthoud je altijd het beste. Wat fout liep, vergeet je. Met onze verplichte legerdienst was het vroeger net zo. Denk je echt dat het de mooiste tijd van ons leven was?’

Hoe mijn vader er ook over denkt, ik ben er gerust op. Het programma lijkt me dik in orde. Sinds een paar weken staat het uitgebreid te lezen op de website van onze school. Wat opvalt, is dat we weinig lessen krijgen, maar veel sport en spel. Er zijn ook enkele leuke uitstapjes naar Durbuy en Namen. En, *top of the bill*, de eerste avond mogen we al uitgebreid fuiven. Kwestie van op een spontane, losse manier met elkaar kennis te maken. Daar kijk ik echt wel naar uit. Van mijn vader mag ik nooit naar fuiven gaan.

Ik grijp de anticondendoek en veeg de voorruit nog een keer schoon. Voor ons ligt het marktplein. Ook hier nog geen kat te zien. Vlak voor het plein slaan we de zijstraat naar het station in. Nog een paar honderd meter. Vijf voor zeven. We halen het.

‘Die Walen kennen toch ook geen Nederlands, waarom moeten jullie dan Frans kunnen praten?’

Geïrriteerd floept mijn vader er een nieuw tegenargument uit. In de verte zie ik de overweg en de afsluitbomen al. Nog even doorbijten.

Of *die Walen* geen Nederlands kennen, betwijfel ik sterk. Met mijn eigen correspondentente, Elodie, heb ik nog niet veel contact gehad, maar ik heb zelden tijd om online te gaan. De andere Walen, de correspondenten van mijn klasgenoten, hebben wel al verschillende keren in het Nederlands gechat. Ze maken soms fouten, maar dat doen wij in het Frans ook. Ik vraag me zelfs af of ik voldoende vlot Frans ken om me in Marche uit de slag te trekken...

‘Wat halen die schoolmeesters zich toch in het hoofd? Waar is al dat gedoe voor nodig?’

Zijn ultieme stuiptrekking. Ik zou willen reageren. Ons eigen gedoe en gezwoeg in vraag stellen. Maar ik zwijg. Tegenspreken haalt niets uit. Het leidt alleen maar tot oeverloze discussies. Mijn vader verandert zijn ideeën niet.

Kevin kon daar niet mee om. Een half jaar geleden is hij het afgetrapt. Hij was het kotsbeu om dag en nacht te zwoegen zonder dat hij iets in de melk te brokken had. Sindsdien heeft hij niets meer van zich laten horen.

Mijn vader heeft het er heel moeilijk mee. Kevin was zijn oogappel. De geknipte persoon ook om ons tuinbedrijf over te nemen, veel meer dan ik met mijn twee linkerhanden. Zelf mis ik mijn stiefbroer niet al te erg. In de korte tijd dat we samen waren, hebben we nooit echt goed met elkaar kunnen opschieten. Misschien komt dat door het grote leeftijdsverschil tussen ons, Kevin is tenslotte vijf jaar ouder dan ik. Of misschien ligt het eraan dat hij een jon-

gen is. Twee zussen hebben nu eenmaal meer aan elkaar, dat merk ik bij Merel thuis. Maar Kevin is ook erg gesloten. Aan tafel zei hij bijna nooit een woord en in zijn schaarse vrije tijd sloot hij zich in zijn kamer op, met zijn computer en zijn harde muziek.

We komen bij de overweg, draaien linksaf en rijden tot aan het stationspleintje. Bij de bushalte staan een aantal mensen wezenloos voor zich uit te staren. Sommigen roken een sigaret. Anderen blazen in de ochtendkilte hun warme adem als rookwalmen voor zich uit. Ze praten niet met elkaar. Raar. Ze staan hier vast elke ochtend. Steeds dezelfde mensen. Op den duur moeten ze toch vertrouwd zijn met elkaar? Is het omdat het maandagochtend is en ze nog niet helemaal wakker zijn?

Van mijn schoolvriendinnen staat er niemand meer. Ze zijn vast al op het perron.

Mijn vader stopt voor het pad dat naar het perron leidt, maar legt de motor niet stil. Ik ben er niet helemaal gerust op. Hij kan zo weer wegvlammen als hij dat wil.

‘Tot woensdagavond!’

Ik geef hem snel een kus, gris mijn rugzak van de achterbank en jump uit de auto.

‘Voorzichtig zijn, Margot! En vergeet niet me vanavond te bellen!’ roept mijn vader me nog na door het opengeschoven raampje. Ik draai me om naar zijn bezorgde blik.

‘Komt dik in orde!’ stel ik hem gerust. Ach, eigenlijk hou ik

wel van mijn vader. Als hij me nu eens wat meer vrijheid gunde...

Ik haast me langs de zijgevel van het stationsgebouwtje naar het perron. Daar staan mijn klasgenoten, in groepjes bij elkaar. Het kale licht van de lantaarns geeft hun gezichten een vreemde, vale kleur.

‘Enfin! Ik dacht al dat je...’

Decrue. Hij breekt zijn zin af en kruist mijn naam aan op een blad.

Niet meer zou komen, vul ik in gedachten aan.

Decrue werpt een snelle blik op zijn polshorloge.

‘Ines of Lander nog gezien?’

Ik schud het hoofd.

‘Ze dagen niet meer op, dat is nu wel zeker! Ik bel de directeur, hij moet ze schorsen,’ zegt hij tegen Vercauter. Ze knikt voorzichtig. Vercauter is een lieve, jonge lerares, maar zonder veel gezag. Ze geeft Frans in het vierde jaar. Decrue gaat wat verderop staan. Om te bellen. Te praten. Te gesticuleren. Hevig. Blijkbaar biedt de directeur flink wat weerwerk. Ik wandel naar het groepje dat het dichtst bij me staat. Daar is ook Merel bij.

‘Alles oké?’ vraagt ze.

Ik knik. We zoenen elkaar op de wang. Ik wil iets over mijn vader zeggen, maar de bel rinkelt al en de slagbomen vallen dicht. In de verte dagen twee koplampen uit het schemerdonker op.

‘Niet te dicht bij de sporen!’ roept Decrue.

Blijkbaar is zijn telefoongesprek afgelopen. Hij loopt op het uiterste randje van het perron en drijft ons met brede armgebaren van de sporen weg. Ondertussen deelt Vercauter onze treinpasjes uit.

‘Omdat we tijdens de spits reizen, konden we geen groepsreservatie boeken. Daarom zitten we straks verspreid. Blijf zoveel mogelijk per twee of per vier samen. Tot in Marche!’ schreeuwt Decrue boven het geluid van de aanstormende trein uit.

De trein komt met piepende remmen een eind voorbij onze standplaats tot stilstand. Iedereen loopt als een gek naar de deuren, hijst zijn reistas in de wagon en stapt er zo snel mogelijk achteraan. Wanneer Decrue, Vercauter, Merel en ik zijn ingestapt, zit de linkercoupé al helemaal vol. Noodgedwongen kiezen we de rechterkant. Als ik over mijn schouder loer, merk ik dat niemand ons nog volgt. We zijn de laatsten. Onze leraars vinden snel twee vrije plaatsen. Merel en ik moeten nog tot het einde van de gang doorlopen. We duwen onze reistas in het bagagerek en gaan zitten. Ruim vier uur sporen voor de boeg. Met Merel bij me zal dat wel meevallen.